

GIÓ MÙA ĐÔNG

Chẳng làm sao quên được. Mỗi khi cơn gió se sắt thổi.
Mỗi khi ánh sáng sum vầy trên hàng cây lễ hội. Mỗi khi
ngọn lửa trong lò sưởi được bật lên tí tách hơi ấm của đoàn tụ.
Con nhớ cha...

... Trong căn phòng mùa đông. Những con búp bê trên
bàn học. Những ước mơ bay. Chiếc đĩa rau muống thổi bọt xà
phòng sắc màu lạnh lánh ước. Thổi ánh mắt cô ra ngoài đêm.

Đom đóm ngày ấy. Bập bùng váy trắng. Chiếc khăn
quàng dòng sông sáng ngát. Đường mòn khuya. Mái nhà cong
cong bờ rêu im. Đón cha về cây gạo cao rất cao góc xuống.
Những viên gạch tối trên thềm theo cha lốm đốm ngọn đèn dầu
len vào khung cửa.

Ánh đèn đêm ngày ấy. Đẹp như sao chi chít trời đêm bé
thơ ngời đêm. Cánh tay cha dài với những vì sao. Bàn tay con
bé bỏng xoè ra trông đợi. Chuyện thần tiên theo lời cha trên trời
bay bay xuống...

Cô ôm một con búp bê mặc áo đính những ngôi sao bạc.
Dưới mái nhà thần thoại xem điệu múa đỏ ngọt của lửa. Theo
Bụt Bồng vẽ cuộc đời hạnh phúc. Chiếc áo rách hóa thành áo lễ
mùa đông rạo rức. Chiếc giày chắc chắn phải được đánh rơi
trước nửa đêm. Và ai đó sẽ đi tìm.

Ơi giấc mơ cô gái nhỏ. Tan rồi những mảnh ngũ sắc. Cô
bật những ngọn đèn. Mang rất nhiều ánh sáng đi vào giấc ngủ.
Mang âm thanh trầm trầm của cha đi vào giấc ngủ. Trong túi áo
ngày ấy cha đã để vào ba hạt dẻ khô cho mơ ước theo về...

Những bước chân xao buồn hàng cây phong trụi lá.
Tiếng hát Mùa Giáng Sinh Xưa bay từ khung cửa ngõ nhà ai.
Giấc mơ ấu thời thì thắm trong căn phòng tối. Không tắt một
ánh đèn. Không một ánh sao trên trời. Không một lời kể
chuyện...

Cô ngồi trong đêm. Nhớ cha. Nghe gió mùa đông đập
cửa.

12.2014

Nguyễn Thị Khánh Minh